

12 Rekenen achter de schermen of: de wraak van de zigeuners

Willem Uittenbogaard
Flsme, Universiteit Utrecht

Veel van onze deelnemers aan de conferenties vinden dat ze te veel moeten betalen voor het driedaagse evenement. Wat zij niet weten is dat we bijna het hele bedrag aan de Leeuwenhorst moeten afdragen. Er blijft nauwelijks iets van over. Dat hoeft ook niet. Panama wordt door het ministerie van OCenW betaald.

Ook hebben we kans gezien om 25 jaar lang iedereen belangeloos zijn inhoudelijke bijdrage aan de conferentie te laten leveren. Sterker nog! Als je je aanmeldde om een werkgroep of een lezing te verzorgen, moest je ook nog de conferentiebijdrage betalen. Alleen sprekers van buiten ons vakgebied kregen wel eens een bescheiden vergoeding. Meestal bedankten we ze met een boek of boekenbon.

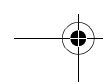
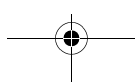
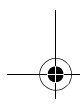
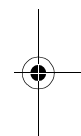
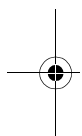
Aan de andere kant zijn we voor de Leeuwenhorst de armlastigste klant. Wij zeuren altijd over geld. We kunnen ons niet meten met andere klanten van de Leeuwenhorst, zoals Volker Stevin en al die accountantsbedrijven. Daarom nemen we al jaren onze eigen beamers mee, die we her en der lenen. Omdat we tot de oudste klanten behoren krijgen we een forse reductie op de kamerprijzen. Wel zijn we, om onze kortingen te behouden, naar hun stille maand verdreven: januari.

Een gewoon diner kost in de Leeuwenhorst ongeveer 25 euro. U weet dat we ook nogal eens in de Rotondezaal een buffetdiner organiseerden en waarschijnlijk nog zullen organiseren. Dat vereist vooroverleg met de keuken. Dan kwam altijd de map met de buffetdiners op tafel. Die buffetdiners zijn altijd duurder dan de gewone diners. Het goedkoopste buffet is dan al gauw drie à vier euro duurder.

Mijn vroegere buurman is kok bij de RAI in Amsterdam. Samen met hem bedacht ik dan een buffetdiner dat niet in de map stond. Hij wist als geen ander wat dure ingrediënten en gerechten zijn. Met dat voorstel werd een afspraak bij de kok gemaakt. Die zag mij al weer aankomen. Daar gaan we weer, zag je hem denken. Kies toch uit de map!

Hoe kom je aan een idee?

In een van de zomers was ik samen met twee van mijn toen nog jonge kinderen op vakantie in Griekenland. Heenreis via Italië en met de boot over en dan terug, zo mogelijk over land. De oorlog in voormalig Joegoslavië was

Willem Uittenbogaard

al begonnen. Toch met de auto Joegoslavië door. Eten, drinken en benzine mee. De avond ervoor kamperen in Evzoni, de Griekse grensplaats met Joegoslavië. De volgende ochtend bij zonsopkomst op weg. Na een heel lange, toch spannende dag net over de Hongaarse grens: Kiskunhalas. Een klein plaatsje met een *csarda*: een zomerse avond met lekker eten en drinken en jonge Hongaarse conservatoriumstudenten die de sterren van de hemel spelen.

Veilig terug in Nederland. De rest van de Panama-conferentie organiseren. 'Wij willen nu eens een Hongaarse avond in de Rotondezaal houden, maar in de map zit geen Hongaars buffet. We hebben daar zelf over nagedacht. Zou u zoiets kunnen maken en kunt u dan ook zeggen wat dat kost?' Dan haalde ik het door de RAI-kok gemaakte buffetvoorstel te voorschijn. Al gauw zei de kok dat zij dat wel konden.

De prijs lag altijd ergens tussen hun goedkoopste en duurste buffetdiner in. Dat was voor ons natuurlijk te veel. We sloegen aan het rekenen. We haalden in overleg een aantal gerechten uit het voorstel van de Leeuwenhorst en vroegen opnieuw om de prijs. Zo kwamen we altijd wel weer in de buurt van de prijs van een gewoon diner. Ziezo: Eten geregeld!

't Aardige is wel dat de zo door ons afgedwongen diners de map van de Leeuwenhorst gehaald hebben. Hongaars, Italiaans, Amsterdams straatbuffet. En natuurlijk nooit voor de prijs die wij bedongen hadden.

En nu de muziek nog ...

Wat is er in Nederland aan Hongaarse muziek? Ja, natuurlijk, de Koninklijke Tata Mirando. Volgens mij beroemd geworden door Willem Duijs. Waar dat Koninklijke vandaan komt is mij nog nooit duidelijk geworden; ze gebruiken het tot op de dag van vandaag.

Via, via krijg ik een telefoonnummer in Arnhem. 'Kunt U op ons congres komen spelen?' 'Ja, dat willen we wel; dat kost vijfduizend euro.'

Rekenen achter de schermen of: de wraak van de zigeuners

Tsja, dan gaat het natuurlijk niet door. We hebben nooit meer uitgegeven dan duizend euro. Mijn contacten nog maar weer eens gebeld: 'Ik heb weinig meer te bieden dan duizend euro en ze vragen vijfduizend'.

'Bel ze terug en bied duizend euro ...' Met lood in de schoenen bel ik ze terug en bied duizend euro. 'Mijnheer, wij kunnen duizend euro betalen en geen cent meer.' 'Dat is goed. Wij komen.'

En ze kwamen, van heinde en verre. We hadden een vierpersoons orkestje gehoord: cimbaal, viool, altviool en contrabas. Van alle instrumenten waren er wel een stuk of vier. Allemaal mannen met hoeden met prachtig aangeklede vrouwen op hoge hakken en hoeden op. De familie kwam ook mee. Oma's, moeders met kinderen, kinderen aan de borst. Een stuk of dertig. Allemaal in de door ons gereserveerde kledkamer. En mee-eten natuurlijk. Ze lieten zich het door ons uitgekledde buffet lekker smaken. Ook de drank vloeide rijkelijk. Ze dronken en aten ons arm.

Ondertussen speelde Tata Mirando - in mijn herinnering zonder pauze - de sterren van de hemel.